

Bona Company

En aquest moment actual de guerra que estem vi-
vint tan tristament com són, han succeït moltes coses
dignes de contar-se i que sempre més quedaran

gravades en els nostres
caps d'infant.

Doncs, beijo ara us en vaig
a contar una.

En Joan i en Pere dos

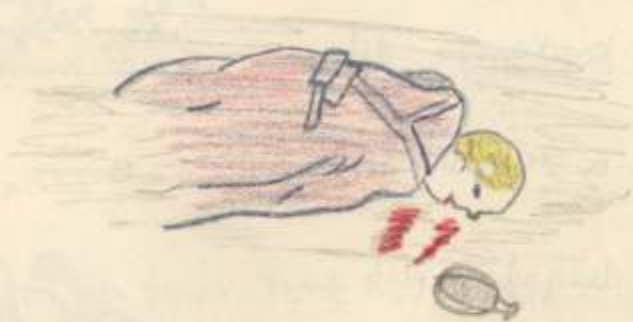
companys inseparables, amics des de dos anys, van haver
d'anar al front. Els van destinar per fortuna al ma-
lèisc sector. Ells demanaren carajorament de que els
portessin a les trinxeres i es compliren els seus desitjos.
De primer tot anava bé. Però vingué un dia que s'els acu-
dà l'aigua i per anar-la a buscar havien d'atrave-
ssar camps blindats amb les posicions de l'enemic.
Ningú no hi volia anar, però en Pere més valent que
mai, s'oferi per anar-la a buscar. Atraversà camps i mun-
tanyes i per fi hi arribà. Anibat que, hi fou, ampli totes les
cantimplores; quan estigué se n'anà, però, heus ací, que

l'enemic el veié, feren foc contra ell i una bala l'en-
certà tant bé, que el feriren del bras. Encara pogué
caminar un tros, quan per-
gi caigué a terra sense sentits.

El seu company, en Joan, s'a-
donà de la kardança del seu
amic i anà a buscar-lo be-
ment una desgràcia, però qui-
na no fou la seva pena al

vaure'l allà estirat, S'el carregà a coll i s'en anà vers
la trinxera. Però una bala el va tocar tant bé que el
va ferir greument. El seu amic en Pere, ja era mort, a
les hores morí ell també. Els dos companys moriren com
uns herois, complint-se així els seus desitjos voluntariosos
de donar la vida per la Pàtria.

Marina Llinas 10 anys

Dibuixos - J. Santandreu 12 anys.

La bona germana

Anem a la plaça! Anem a jugar! diu la Mari a les seves a-
migues. Correu que ens pendran el
lloc, aquelles altres!

Espereu-me que vaig a buscar la
mava nina i el seu bressol - diu
la Marióna.

Ja porto les naves balances darrades y els pesos - diu la Papeta.

Jo l'annari amb els vestits de la nina, diu la Magdalena.

Les noies adalarades, enjogassades i xerraiotes passaven en aquell moment davant la porta de la casa de la Lluiseta que afeanyosa treballava en el seu tricot.

No veus, anii, tampoc, Lluisa?

No, tinc massa feina. Encara no he acabat.

Ditxosa feina! Que sempre et priva de divertir-te i de que ens acompanyis!

Es pot saber que diantre fas?

No ho saps encara...?

Estic acabant el gorcei per en Jordi, el meu germà gran, que és al front a lluitar per la Pàtria i per les nostres llibertats.

No cal pas que m'entretingui perquè allà on es ell ja molta fred i en la seva darrera carta diu que ja li ha urmat i tot.

A la mare i a mi el cor s'ens glaça només de pensar com pateixen de fred els pobres combatents!

Quant som vora la llar, els vespres d'hivern i la mare m'ira

La cadira d'en Jordi brida, sempre plora.

Pero ara amb aquest gervei tan gruixut... Toquen... Ja en pot fer de fred que estaria ben guardat el nostre Jordi.

La Muni, la Mariona, la Papeta i la Magdalena, compregueren que ja eren un xic grandotes per anar a jugar a la plaça es miraren i emogiren avergonyides, davant l'exemple de la Lluïseta.

La més gran i més entenimentada que era la Papeta digué.

Pero narallies no en tenim cap de germà al front i no podem fer res.

Que dius ara desgraciada! Tots en som de germans. Si tu no hi tants ningu de la teva familia pensa que son ben pocs les

famílies que no li tenen un o altre. Hi ha la Xica, la pobre vella.
La reina seva, que li té tres nois, i amb la feina que li dona el
mos de terra de conreu i l'aviar no pot fer gaire per als seus fills.

La Pepeta digué allavors... es vaitat. Venim noies. En porto una de
pensada.

Passaren vuit dies, i un bell matí de diumenge quatre noies poli-
des i amb un farcell sota el braç buocaven a la porta de la Xica

Qui li ha digut una veu couca?

Som nosaltres que venim a dur tres gersois que haurien fet pels

nostres nois que lluitan al front

La vella en sentir aquestes paraules va ésser tan gorta l'emoció que li causaren que li caigueren dues grosses llàgrimes d'agraïment.

Així ens demostra que encara que nosaltres iiguem profiles podem ajudar amb alguna cosa els nostres germans que lluiten al front, per la nostra llibertat i benestar.

Conte signat per

Rosa Clota 9 anys.

Extret de l'aplec de

Delirios de J. Santandreu 12 anys
i Montserrat Sala - 10 anys

contes "del Temps
de guerra" escrits

pel nois i noies

En Cisquet

En una masia eren tres germans i dos d'ells vanen haver de marxar al front.

A la masia sols quedà l'avi Cisen que feia d'avi i de pare i mare dels nris.

El nri més petit no era pas gaudul però la terra no

li agradava i estudiava a Barcelona per advocat. Era bon
noi i estudiant, i els mestres l'estimaven.

En Císquet, que es deia aixís, li sabia greu de deixar els estudis
per anar a treballar amb l'avi, però sí, era tan vell! En Císquet
va fer el sacrifici de vendre els llibres i s'en anà a la masia i l'avi
el va rebre amb els braços oberts.

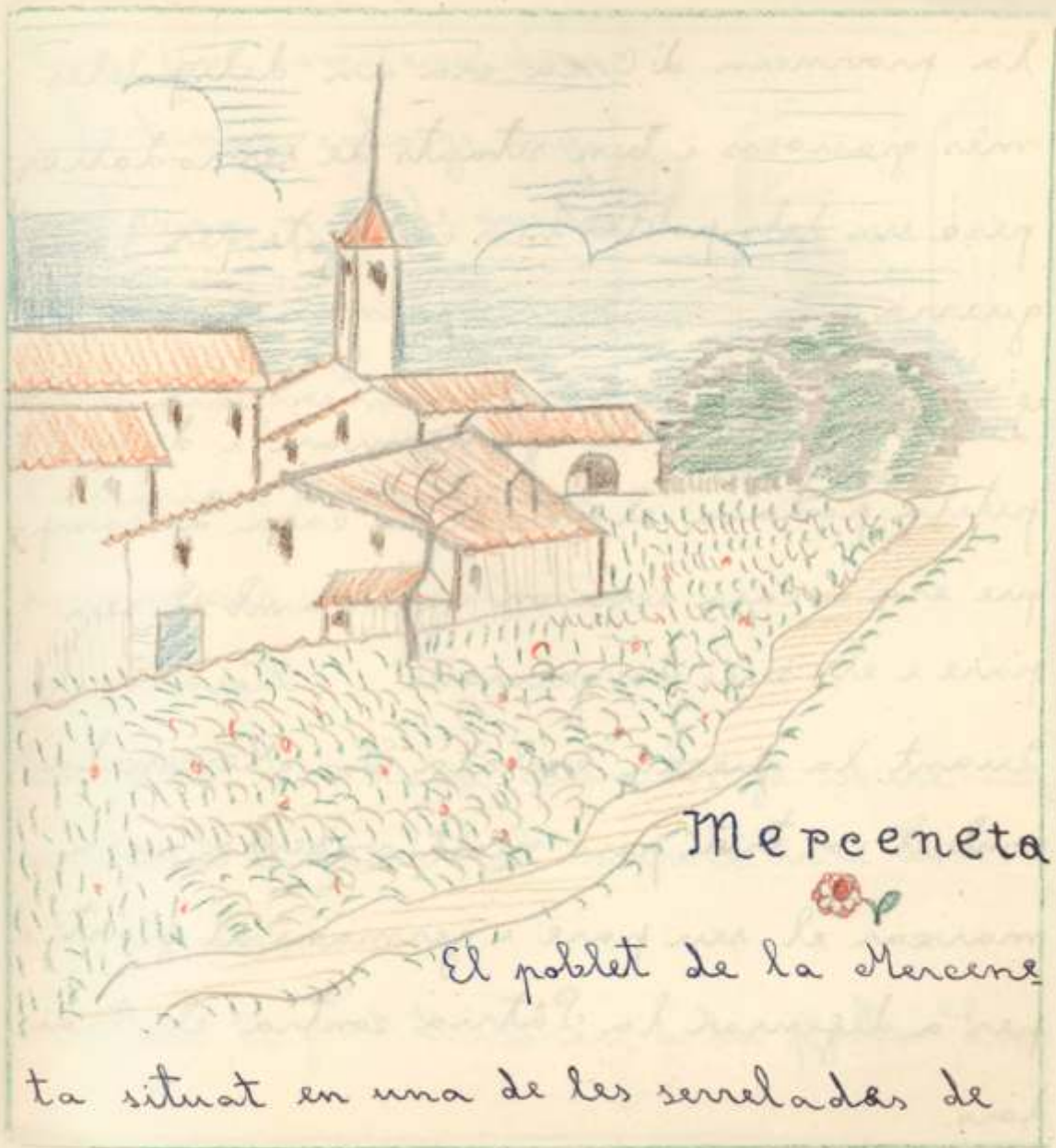
I el sacrifici d'en Císquet fou premiat. Ben aviat els horts
i camps del l'avi varen ésser els més bonics i les verdures i
el blat de moro es varen dur al mercat, on hi feien bona
falta a causa de la guerra.

Quissis en Risquet no va ésser útil a la guerra...

Gregori Font 9 anys

Diluisco de Montserrat Sala 10 anys.

Merceneta

El poblet de la Mercene

ta situat en una de les serrelades de

La provincia d'Osca era un dels pobles
més graciosos i ben situats de les rodalies,
però un dels pobles més castigats per la
guerra.

La Merceneta era oge de mare i de molt
petita portava el pes de la casa de camp,
que era a casa seva, on vivia amb el seu
pare i els seus dos germans.

Quant la guerra esclatà. La Merceneta
amb el cor trist, però molt valenta, veia
marxar el seu pare i germans al front
per a defensar la Pàtria contra els trai-
dors.

Tan jove com era, doncs
sols tenia catorze anys,
no tenia por de quedar
se sola i només pensava
en el dia venturos que
tornarien els seus pare
i germans un cop l'ane
mic vengut.

La noia recordava quan els va veure marxar
amb el gusell al muscle tan dici-
dits i valents.

Un dia de fred, trucaren a la porta. La

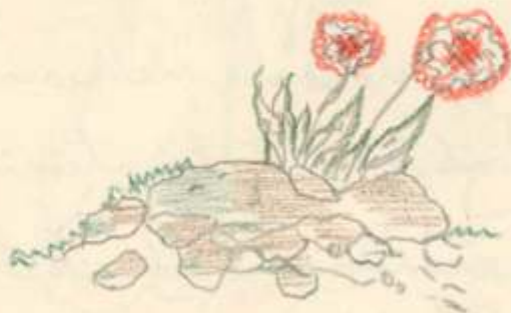
noia va obrir i va veure dos soldats diferents dels que havia vist fins allavors. No pensant res de mal, va deixar que entrassin varen demanar-li per escalfar-se i vi, i la noieta els hi va donar generosa. Després tot d'una li parlaren amb veu aspre i reganyosa amenaçant matar-la sino els hi deia tot seguit on es trobaven el seu pare i tot el jovent del poble.

La noia valerosa callà com un soc, preferint morir abans de descobrir el que els soldats dolents volien i abans de traicionar la Pàtria.

El poblet fou devastat per l'enemics
però prop de la caseta de pages enaruna
da flairen lliris i vidres.

Les flors volqueren adornar la tomba
de l'heroica Merceneta.

Maria Vié - 10 anys

Dibuixos de Ramon Bustins - 9 anys

Els tres nois

entremaliats

Una vegada eren tres nois en Pere, en Pau i en Lluís que sortien de l'escola.

Un d'ells el que es deia Lluís era el més entremaliat del poble, sempre pensava quina en feria.

Aquell dia en Lluís va dir als seus

companyes : ja veuen quina en forem, anem
anirem a casa de l'avi Roc i li direm
coses, li tirarem pedres i el farem empipar.

Tal dit tal fet, hi varen anar i en
Pau va pujar damunt de les espatlles
d'en Lluís i en Pere, mira per la
finestra però quan anava a obrir la
boca, per dir alguna bethenada, va
veure que l'avi Roc retreia una
fotografia dels seus tres nets que eren

al front.

En Pere baixà avergonyit i va explicar als seus companys el que feia l'avi Roc.

El noi que no era pas dolent, només molt entremaliat, digué: En comptes de dir alguna cosa, podriem anar-lo a consolar.

Tots varen dir de negat, xi, xi!

Tancaren a la porta i l'avi Roc va sortir i deshi va dir:

Qui volen nos?

Els nois avergonyits digueren: Us venim a dir que si volen podem ajudar-vos perquè no tenim res a fer i podríem fer alguna cosa per vos, ja que els vostres metes són al front per defensar-nos i perquè tinguem més benestar i moralitat, quan serem grans no siguem esclaus.

Els nois entraren tota la palla a lo follissa i miraren còntins i galledes

d'aigua pel bestiar.

El vell estigué content i els tres nois
entremaliats tornaren a casa més satisfets
d'haver fet el bé que d'haver fet dolenteses.

Consol Colomer 9 anys

Dibuixos de Pilar Lanaso 11 anys

> AMIGUETS <

La Posita viu a les afors de la ciutat i ha de fer un llarg camí per anar a l'Escola.

Es més bufona amb el seu cabacet de berenar! A vegades fins s'endú la nina

per a jugar amb les companyes de l'Escola.
Cada dia es trobaven amb en Manolo el
noi refugiat que vivia a casa del ferret veí
de la Rosita.

Era dia de pa i la Rosita en duia un tros
ben gros i també dos talls de sacolats; però
avui no li donaria res, a en Manolo,
perquè era un baróer; l'altre dia jugant li
havia trencat la nina i no li seria
mai més amiga.

El noi ja l'havia atrapada i amb cara de
llàstima li deia: "Buenos dias, tienes frio? Los
mi padre ha llegado del frente y me ha tra-
ido eso, y yo te lo regalo."

La Rosita se'l mirà i quan va veure aque-
lla carona, i es va recordar que la mestra
deia que no s'havia d'esser regorosa.

Agafà la postal que li donava el noi i trai-
ent l'esmorzar del cabàs s'el vaen partir
com cada dia

Maria Salvador - 9 anys

Miquel - Isabel Santandreu - 12 anys.

EN PAUET

En una bella i asolellada masia empordanesa situada a les voreres del riu Ter, vivien en Joan i la seva mare que era vidua. El seu pare

havia mort quan en Joan tot just contava un any. El galliner més ben cuidat de la rodalia era el de la masia. La mare hi tenia molta condícia.

Però si el galliner era ben cuidat encara ho eren més els camps i sobretot l'hort, que era l'enveja de tothom. Gràcies a en Pauet, el masso de la casa que era un model de treballadors. La mare no parava mai d'alabar-lo davant d'en Joan que feia pagar sempre els plats trencats a en Pauet, qui sempre sofria tot el que li feia l'amo envejos i orgellós.

Va arribar el 19 de juliol de l'any 36 y estallà

la guerra que encara sofim,
entre lleials i feixistes. En
Joan i en Pauet varen ésser
demanats a files. Els hi to-
cà anar a tots dos allà ma-
teix que era un poble de les muntanyes d'Osca.

Heus ací que un dia se'ls hi presentà l'aviació
enemiga i una bomba ferí a n'en Joan del braç
i del pit.

El portaren a l'hospital.
En Pauet, que al front tam-
bé era molt estimat, demanà
al capità si el deixava anar

a l'hospital a cuidar a en Joan i li digué que
sí.

En Pauet feu per en Joan lo que hauria fet
una mare; no recordant-se mai de les malifetes
que li havia fet l'amo envejós i orgullós. El met-
ge els hi digué que no es curaria. I si es curava
no quedaria gaire bé.

Pero en Joan es curà.

Mes tant els hi donaren permís per anar a
casa seva uns dies.

La mare d'en Joan estigué molt contenta
de l'arribada dels dos nois i plorà d'alegria
quan en Joan amb les llàgrimes als ulls explicà

tot lo que havia fet en Pauet per ell.
clabeu que pensava mare? Via dir en Joan, que
ja que en Pauet s'ha portat tan bé des d'ara
seria el meu germà i ens repartirem les terres i
els bens per iguals.

La mare de n Joan abraça els dos nois.

Acabat el permís varen tornar al front fent
projectes per el dia que tornarien a casa seva
victoriosos.

Carmen Bosch - 10 anys

Dibuixos de Montserrat Giné - 9 anys